

DE „AARDBEI” EN ZIJN VERLOOFDE

Een tragedie door Piet Verschuur

Wij jongelui in de sociëteit hadden de gewoonte (de zeer laakbare gewoonte, toegegeven!) om ons bij elke gelegenheid te vermaken ten koste van den „Aardbei,” zooals onze vriend Jozef Haverland in de wandeling genoemd werd.

Hij dankte dezen bijnaam hieraan, dat zijn reukorgaan in vorm en kleur sprekend geelk op die heerlijke Boskooische vrucht die in het voorjaar drie van onze vijf zintuigen zoo alleraangenaamst streelen kan. Hoe appetijtelijk zij er overigens moge uitzien, als stilleven op Jozefs gelaat had ze niets flatteerends en daar het overige van 's mans wezenstrekken volkomen met dezen vegetabilischen voorgevel harmonieerde, zal iedereen mij gelooven als ik zeg dat onze Jozef een gruwelijk leelijke „Aardbei” was. In zijn slecht zittende kleeding kon men zich moeilijk een wanstaltiger kerel voorstellen en 't was dan ook geen wonder dat wij met de brutaliteit, die het geboorterecht der meeste jongelieden uitmaakt, geen gelegenheid lieten voorbijgaan om met zijn tekort aan mannelijk schoon den draak te steken.

Hijzelf verdroeg onze spottereien met een bewonderenswaardige kalmte, menigmaal lachte hij zelf met ons mede.

Op een avond kwam Dirk de Man de soos binnen, waar hij een half dozijn van ons aan de stamtafel vereenigd vond. Hij had een grappige uitdrukking op het gelaat, vermengd met verwondering.

„Kerels, ik heb prachtig nieuws,” riep hij uit. „Ik geef 'n rondje als een van jullie het raadt.”

„De vrede is geteekend!”

„Wilhelmpje heeft zijn kroonjuweelen achter de schuine deur gebracht.”

„Nee, jongens, geen politiek,” zei Dirk, „het is een veel grooter mirakel en volkomen neutraal.”

„Ik denk dat jij je bittertje niet meer lust, dat is het grootste neutrale mirakel dat er bestaat,” opperde een van ons met een cynischen lach.

Dirk de Man liep intusschen op en neer in zichzelf lachende en mompelende: „'t is te gek om los te loopen!”

„Welnu, hoe is het?” ging hij luid voort. „Raden jullie dan!”

„We hebben al van alles geraden, maar jij loopt zoo idioot in jezelven te lachen dat je niets hoort. Kom voor den dag met je mirakel!”

„Nou dan, de „Aardbei” . . . hier hield hij op.

„Wat is er met de „Aardbei?” klonk het in koor.

„De „Aardbei” is . . .” Weer een pauze.

„Flauwe vent schiet toch op!” riep er een.

„Hij houdt ons aan 't lijntje!” merkte een ander op.

„Als je niet gauw met je mirakel voor den dag komt, houden we er jou voor!”

„Zwijgt, menschenkinderen, en luistert met gepaste aandacht: De „Aardbei” is geëngageerd!”

„Is dat nu zoo iets bijzonders om daarvan zoo'n omhaal te maken?” vroeg ik.

„Nee, Piet, niet als het een gewoon alledaagsch meisje was,” antwoordde Dirk de Man, „maar dat is ze niet! Ik heb haar portret gezien: een schoonheid!”

„Dat is een onmogelijkheid, Dirk! „De Aardbei” is zoo arm als een kerkrat en om zijn gezicht zal ze hem toch zeker niet nemen.”

„Wie weet,” zei ik. „Les extrêmes se touchent!”

Dirk verdedigde intusschen de waarheid van zijn mededeeling.

„Ik ontmoette de „Aardbei” een half uur geleden,” vertelde hij. „Jozef zei dat ik hem geluk kon wenschen en toen ik vroeg waarmee, vertelde hij mij, zoo blij als een kind, dat hij verloofd was en liet me eindelijk haar portret zien. Ik zeg je, jongens, het neusje van den zalm.”

Onnoodig te zeggen dat dit steeds de verbazing wekte van alle kennissen en toen hij den volgenden dag op de sociëteit verscheen, werd hij van alle kanten lastig gevallen om het portret te laten zien.

Wel verre van dit te weigeren, was hij intengendeel zeer geveleid en de photo ging weldra van hand tot hand de geheele zaal door. Ieder ander man zou het tegen de borst stuiten zijn aanstaande het onderwerp van de bittertafel te zien; maar de „Aardbei” was niet als andere mannen.

Enfin, het algemeen oordeel was dat Dirk de Man niets te veel had gezegd omtrent de verloofde van Jozef Haverland; menigeen benijdde den bofferd.

Eenige dagen later raapte ik een brief op, dien de „Aardbei” uit den zak liet vallen. Ik wilde hem aan den eigenaar terug geven, doch deze antwoordde met een kleur: „Je mag hem wel lezen als je wilt. Neen, werkelijk, ik zou graag willen dat je hem las, dan kun je eens zien, hoe lief ze schrijft.”

EEN JUBILEUM.

De Amsterdamsche Voetbalclub A.F.C., waarvan hierboven een foto van het eerste elftal, herdacht een dezer dagen haar 20-jarig jubileum. Ter gelegenheid hiervan werd een vriendschappelijke wedstrijd tegen U.V.V. gespeeld.

EEN WINDVLAAG EN . . . ALLES WEG.

Door een der laatste stormen is aan den Baansingel te Alkmaar door een neervallenden olm een woonhuisje, waarin een gezin gevestigd was, dat met tuinieren en tabaksstrippen zoo juist rondkomen kon, totaal vernield. Door de inwoners van Alkmaar is getracht het leed van de ongelukkige familie zooveel mogelijk te lenigen. (foto de Waal-v. d. Hoogt.)

TEN BATE VAN HET STEUNCOMITÉ.

In het huis van Jhr. Six, Heeregracht 509 te Amsterdam, wordt een tentoonstelling gehouden van oude kunst. Ook van H.M. de Koningin is een inzending ontvangen. De opbrengst der entree's is voor het Steuncomité.

„Och, eigenlijk . . . is dit wat indiscreet,” zei ik; ik bedoelde: 't kan mij niet schelen, want ik voelde niet de minste aanvechting om van eens anders minnebrieven kennis te nemen.

„Nee, ga gerust je gang, hoor,” riep hij uit. „Er staan geen geheimen in. Mathilde is het liefste schepsel op de wereld; ze schrijft als een engel. Lees zelf maar!”

Aldus aangezocht, vouwde ik den brief open en begon te lezen. Het was inderdaad een epistel overvloeiende van de vurigste liefdesbetuigingen en blijkbaar geschreven door een meisje die geheel opging in haar jong liefdesgeluk.

Ik gaf hem den brief met een glimlach terug.

„Je bent een geluksvogel,” zei ik. „Zoo'n aandoenlijke liefde valt niet iedereen man ten deel.”

Hij bloosde van genoegen. Nog nimmer had ik den armen „Aardbei” zoo zielsgelukkig gezien als op dit oogenblik. Het was of zijn gelaat nu minder terugstootend leek.

„Dank je, dank je, ouwe jongen,” riep hij uit, terwijl hij mij de hand van blijdschap drukte. „Ik wist wel dat jij het begrijpen zoudt.”

Stel je echter mijn verontwaardiging voor, toen ik later hoorde, dat hij den brief aan iedereen op de soos had laten lezen. Dat was toch al te dwaas, neen, dat was immoreel. De innigste gevoelens van een jong meisje, van je eigen meisje nog wel, tot gemeen goed van al je kennissen te maken; ik vond het schandelijk!

Den eersten keer dat ik hem daarna ontmoette, bracht ik hem op bezadigde wijze het stuitende van zijn handelwijze onder het oog.

„Ja, ja, betrekkelijk heb je gelijk,” stemde hij haperend toe, terwijl er zich op zijn bleek gelaat een paar roode vlekjes vertoonden. „In den beginne was ik heusch van plan om . . . jou alleen den brief te laten lezen, maar zonder . . . bedoeling gaf ik hem van den een aan den ander.”

„En hoe denk je dat je meisje het vinden zou, als ze het wist?” vroeg ik ernstig.

„Mijn meisje?” echode hij met een zonderlinge verbazing in stem en oogen, die ik op dat oogenblik niet begreep. Toen als 't ware tot zichzelf komende, ging hij snel voort: „maar Mathilde komt daar niets van te weten, en als ze het mocht hooren, dan zeg ik dat ik zoo trotsch op haar lieve brieven ben, dat ik niet kon nalaten er een beetje mee te pronken.”

„Nu, ik vind het best hoor,” antwoordde ik. „'t Zijn eigenlijk mijn zaken niet en als je niet zoo'n ouwe vriend van me was, zou ik je er niet over gesproken hebben.”

Hij stamelde nog een onduidelijk excuus en nam een weinig verlegen afscheid van mij.

Er was één omstandigheid met betrekking tot Jozef Haverland, die ons allen trof. Nog niemand had hem met zijn meisje gezien.

Op de wandeling, in gezelschappen, overal verscheen Jozef alleen. Zoo werden er ook bij ons op de sociëteit meermalen kamerconcerten gegeven, waar ieder lid gewoonlijk verscheen met een escorte van een of meer vrouwelijke familieleden.

De „Aardbei” was bij die gelegenheden steeds „solus” en had voor ieder die hem naar de reden hiervan vroeg het stereotiepe antwoord gereed: „Mathilde houdt niet van uitgaan!”

„Nou, jij bent me ook een fraai slag van een minnaar,” zei ik hem eens bij zoo'n gelegenheid. „Drommelsche vent, waarom houd je je meisje geen gezelschap, in plaats van hier te zitten?”

Hij lachte een beetje verlegen.

„O . . . e . . . dat . . . Mathilde stond er op dat ik hierheen zou gaan.”

De dagen werd tot weken, de weken tot maanden en Jozef Haverland was nog steeds verloofd, doch van trouwplannen hoorde men niets. Hij ging voort met ons brieven van haar te laten lezen en af en toe toonde hij ons het een of ander cadeau dat hij van haar gekregen had.

„Zeg, wanneer stap je toch in het huwelijksbootje?” vroeg ik hem op een keer dat ik hem op straat ontmoette.

„O . . . ja . . . natuurlijk! Ik bedoel . . . neen voorloopig nog niet,” antwoordde hij zenuwachtig. „Er is . . . e . . . nog tijd genoeg. Mathilde is pas negentien en ik zeven en twintig. We behoeven ons dus nog niet te haasten.”

En hiermede maakte hij zich snel uit de voeten.

Door drukke zaken verhinderd van huis te gaan, gingen er eenige weken voorbij dat ik den „Aardbei” niet zag en juist was ik voornemens er een uurtje uit te breken om eens naar de sociëteit te gaan, toen de dienstbode binnentrad met de boodschap:

„Mijnheer, er is beneden iemand van het ziekenhuis die u dadelijk wenscht te spreken.”

„Iemand van het ziekenhuis? Goeden hemel, wat moet dat beteekenen?”

Ik vloog naar beneden, drie treden te gelijk en zag in de vestibule een opasser van het stedelijk ziekenhuis.

„Mijnheer Verschuur?” vroeg hij.

„Die ben ik,” antwoordde ik snel.

„Er is bij ons een heer binnengebracht